

χαμερπή μέσα, ἐπράξαμεν τοῦτο, διότι ἡ ἀνάγκη δὲν μᾶς ἐπέτρεψε νὰ κάμωμεν χρήσιν γενναίων· ἡ δὲ ἀνάγκη δικαιολογεῖ μόνη τὰ κακουργήματα.

• Σκεπτόμενος μάλιστα κάλλιον, πείθομαι ὅτι θὰ τύχωμεν καὶ ἐπαίνου, διότι ἀποβλέποντες εἰς ἀγαθὸν σκοπὸν, περιεφρονήσαμεν τὴν δημοσίαν γνώμην.

• Ἄς παροτρύνωμεν λοιπὸν τὸν κόμητα τῆς Προβηγκίας νὰ εἰσδύσῃ ὅσον εἶναι δυνατὸν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ βασιλείου, καὶ ἡμεῖς μὴ ὑπακούοντες εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Σοηβοῦ ἄς μὴ προσέλθωμεν εἰς βοήθειάν του, διότι εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἢ νὰ ἐγκαταλείψωμεν αὐτὸν μόνον κατὰ τὴν μάχην. Καὶ τὸ πρῶτον εἶναι ἐγκλημα ἀλλὰ τὸ δεύτερον εἶναι ἐγκλημα καὶ χαμέρπεια ταυτοχρόνως. Ταῦτα δὲ λέγων, δὲν ἐννοῶ ὅτι πρέπει νὰ μείνωμεν καὶ ἄσπλοι, ὄχι...

• Ἄς συγκεντρώσωμεν λοιπὸν τὰ τάγματα μᾶς καὶ ἄς ἀποτελέσωμεν στρατόν, ὁ ὁποῖος νὰ ἴηαι χαλινὸς διὰ τὸν κατακτητὴν καὶ ἐγγύσις ὑπὲρ τῶν ὑπεσχημένων. Ὅταν προσκαλῶμεν τὸν ζένον εἰς τὸν οἶκόν μας, δέον νὰ τὸν δεχθῶμεν ὡς φίλον· ἀλλὰ καὶ μετὰ τοιαύτης παρασκευῆς, ὥστε νὰ μὴ ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοῦ νὰ φερθῇ καὶ ἐκεῖνος πρὸς ἡμᾶς ὡς φίλος, ἀλλὰ νὰ ἴηαι ἠναγκασμένος νὰ τὸ πράξῃ. Ὅταν δύναται τις νὰ ὑβρίζῃ ἀτιμωρητί, παροτρύνεται ἐκ τούτου μεγάλως πρὸς τὴν ὕβριν· καὶ ὅταν παραπονηταί τις κατὰ τῆς ὕβρεως καὶ δὲν ἔχει ἄλλο τι ἢ μόνον παράπονα ν' ἀντιτάξῃ κατ' αὐτῆς, παρέχει μεγαλειτέραν πρὸς ἐμπαιγμὸν ἀφορμὴν. Ἄς χρησιμοποιοῦμεν τὴν ἰσχύ, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς. Ἄς ἴδῃ ὁ Κάρολος ὅτι, ἂν παρεδόθημεν εἰς αὐτόν, ἠδυνάμεθα καὶ νὰ μὴ παραδοθῶμεν· καὶ ὅτι, ἂν αὐτὸς δὲν μᾶς ἐξασφαλίσῃ, δυνάμεθα νὰ ἐξασφαλισθῶμεν μόνοι... Γελάτε, κόμη τῆς Τσέρρας;.. Ὁμιλῶ ὡς μωρός;.. Ὅσον καὶ ἂν ἐσκέφθην, δὲν ἠδυνήθην νὰ εὕρω πῶς θὰ κατορθώσωμεν καλλίτερον νὰ ἀποφύγωμεν ὅσα σὰς εἶπον τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν.

— Γελῶ, ναί, βαρόνε, καὶ γελῶ εὐλόγως... διότι ταῦτα προβλέποντες ὁμοιάζετε πρὸς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ πυρπολεῖται τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας του, προσπαθεῖ νὰ σβῆσῃ τὴν πυρκαϊὰν χύνων ὕδωρ ἐπὶ τῶν τοίχων ἔξωθεν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ θυσιάσῃ τις τὸ μέρος, ὅπως φυλάξῃ τις τὸ ὅλον. Εἶναι ἀνάγκη νὰ κόψῃ τοὺς περιττοὺς κλάδους τοῦ εὐρώστου δένδρου, ὅπως φέρῃ τοῦτο περισσοτέρους καρπούς. Τί νομίζετε ὅτι θὰ πράξετε διὰ τοῦ τηροῦντος τὴν τάξιν στρατοῦ σας;

• Γελῶ πράγματι καὶ εὐλόγως, διότι ὅταν ὁ Κάρολος λάβῃ εἰς χεῖρας τὸ δημόσιον ταμεῖον καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ στέλλῃ εἰς τὴν ἀγγλὴν ὅποιον εὐαρεστεῖται νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀνάρτην, ἤτοι τὰ μέσα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς τιμωρίας, ὁ στρατὸς ὑμῶν θὰ διαλυθῇ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ.

• Δὲν ἀγνοεῖτε δέ, ὅτι παρεμβάλλων τις προσκόμματα, ὑπερβαλλόμενα εὐκόλως,

αὐξάνει τὸ θράσος τοῦ ὑπερβάλλοντος αὐτά.

• Ἀκούσατέ μου καὶ κρίνατε, ἂν ἡ γνώμη μου δὲν εἶναι καλλιτέρα τῆς ἰδικῆς σας.

• Πρὸ πολλοῦ, ἀχρεῖος συρφετὸς ὑποτελῶν, ἐξαγορασάντων τοῖς μετρητοῖς τὴν ἐλευθερίαν των καὶ λαβόντων γνώσιν των τιμαριωτικῶν προνομίων, ὀνειρεύεται ἐν τῇ παχυλότητι τοῦ νοῦ του νὰ γίνῃ ὁμοῖος ἡμῶν καὶ τολμᾷ μάλιστα νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ συναγωνισθῇ πρὸς τοὺς ἀρχαίους αὐθέντας του, ἀντιποιοῦμενος τὰ ἀξιώματα τοῦ βασιλείου.

• Εἶναι ἀνάγκη νὰ φλεβοτομηθῇ ὀλίγον τὸ σῶμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὀσημέραι αὐξάνει ἀπειλοῦν ἡμᾶς.

• Ὁ ἐκ τούτου κίνδυνος εἶναι προσεχής. Ὅθεν εἶναι ἀνάγκη νὰ πεισθῇ ὅτι τὸ βασιλεῖον δύναται ν' ἀλλάξῃ κύριον, ὅτι πρέπει νὰ δουλεύῃ ἡμῖν, νὰ ποτελῇ νεκρὰν μάζαν, ἢ νὰ ζῇ ὡς ἡμεῖς θέλομεν.

• Ὅπως ἐπιτύχωμεν δὲ τοῦτο, ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει: νὰ ὀργανώσωμεν αὐτοὺς εἰς ἐνοπλά στῖφη, νὰ τοὺς πέμψωμεν εἰς βοήθειαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐξεγείροντες αὐτοὺς μάλιστα δι' ὑποσχέσεων ἐλευθερίας, τὴν ὁποῖαν ἀγνοοῦσι καὶ οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψωμεν αὐτοῖς νὰ μάθωσι. Ἄς τρέξωσι χαίροντες εἰς τὸ πεδῖον, ὅπως φονεύσωσι καὶ φονευθῶσιν.

• Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ τῶν Γάλλων τακτικὴ θὰ ὑπερισχύσῃ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ σφαγῆς.

• Τότε δὲ ἔχομεν διπλοῦν κέρδος, διότι θὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀνθρώπων τόσο ἐπικινδύνων, καὶ θὰ ἐξασθενίσωμεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θέλουσι νὰ δεσπύσωσι ἐφ' ἡμῶν. Εἰς ἡμᾶς δὲ θὰ ἀπομείνωσι σῶα καὶ ἀκέραια τὰ ἀνδρεῖα τάγματα τῶν φρουριῶν μας, καὶ μετ' αὐτῶν ἡ δύναμις νὰ καταστρέψωμεν τοὺς νέους κυρίους, ὡς κατεστρέψαμεν τοὺς ἀρχαίους.

• Ὁ σκοπός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπομεν, εἶναι ὠραῖος, οὐδὲ πρέπει νὰ φροντίζωμεν περὶ τοῦ εἶδους τῆς εἰς αὐτὸν φερούσης ὁδοῦ.

• Μία προσδοκία περισσοτέρα, ἢ μία ὀλιγωτέρα, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀποτρέψῃ τοῦ ἔργου· καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τὰς ἐπαναστάσεις εἶναι ἀνάγκη νὰ χυθῇ ὀλίγον αἷμα... Τί φρικιάτε; ἀπὸ πότε ἐγίνετο γύναια καὶ τρομάζετε εἰς τὴν λέξιν ταύτην; Ὑπάρχει ἴσως εἰς καὶ μόνος μεταξὺ ὑμῶν ἔχων καθαρὰς τὰς χεῖρας;

• Ποῖος ὑμῶν θὰ ἐτόλμα νὰ ὀρκισθῇ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ φρουρίου του δὲν διέπραξε κρυφίως φόνον;

• Διαβεβαιῶ ὑμᾶς, ὅτι αἱ ἐπαναστάσεις ἄνευ αἵματος οὐδὲν κατορθοῦσι.

• Ἄς χαθῶσιν ὁ Κάρολος καὶ ὁ Μαμφρέδης, καὶ ἡμεῖς ἄς σκεφθῶμεν μίαν φορὰν περὶ τῶν συμφερόντων μας.

• Ἴσως ἐξ ὑμῶν τις φοβεῖται τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, τὰς μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν ἐριδας· ἀλλὰ, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἕτοιμος πάντοτε νὰ ἐπωφεληθῇ τὰς διχονοίας μας, ὅπερ θὰ μᾶς ἐξαναγκάσῃ νὰ ἡμεθα πάντοτε ἡνω-

μένοι, ὅπως ματαιώνωμεν τὰς ἀποπειράς του, οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι ὑπῆρξαν πάντοτε προτιμητέοι τῆς δεσποτείας τῶν ξένων.

• Ὅτε ὁ κόμης Ἀνσέλμος ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ λόγου του, ὅπερ, ἂν οὐχὶ κατὰ τὴν οὐσίαν, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν φαυλότητα ἐξισούτο πρὸς οἰανδήποτε σελίδα τοῦ Μακκιαβέλλη, ἠκούσθη πλησίον ποδοβολῆ πολλῶν ἱππῶν.

Εἰς τῶν συνωμοτῶν ἐγερθεῖς ἔδραμεν εἰς τὸν ἐξώστην τῆς παρακειμένης αἰθούσης καὶ ἐπανῆλθεν ἀμέσως ἐκτὸς ἐαυτοῦ κραυγάζων:

— Ἐνοπλοὶ! Ἐνοπλοὶ! ἔρχονται ἐδῶ! Θόρυβος ἐκ τούτου καὶ κραυγαί:

— Ἐπροδόθημεν! Θὰ ἴηαι ἡ περίπολος. Θεέ μου! ἐχάθημεν! Ὅχι... ναί... ἀκούσατε τὸν θόρυβον... εἶναι πολλοί... καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἴηαι ἡ περίπολος.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγον... ἔλεγεν ὁ γέρον συνωμότης πρὸς τὸν γείτονά του, χωρὶς νὰ ἐγερθῇ... αἱ συνωμοσίαι ὅταν μακραίνουσι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μείνουν κρυμμένα, μάλιστα μεταξὺ ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι εἴμεθα τόσο φλύαροι.

Ἡ σύγχυσις ἤρξανε... Ἐτρεχον ἄνω καὶ κάτω, συνωθοῦντο... Τινὲς ἔσυρον τὰ ξίφη, καὶ ἀφαιρέσαντες τοὺς μοχλοὺς τῆς θύρας, ἔμενον ἀκίνητοι, φαινόμενοι ὅτι ἴησαν ἔτοιμοι ν' ἀμυνθῶσιν ἄχρις ἐσχάτων. Οἱ πλεῖστοι ἐπεκαλοῦντο τὴν ἐβλασφήμουν τὸν Θεόν, καὶ περιεφέροντο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἔξω φρενῶν, ὁμοιάζοντες πρὸς τοὺς δι' ἀποτυπλώσεως τιμωρηθέντας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Λῶτ. Εἰς τὴν ταραχὴν ταύτην, προσετέθη καὶ ἰσχυρότατος κτύπος ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς θύρας καὶ κραυγὴ λέγουσα:

— Ἀνοίξατε, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Ἄφες λοιπὸν αὐτὰ καὶ ἀκουσον... Θέλω νὰ σὲ ἱκανοποιήσω πληρέστατα. Ἄπόψε θὰ κατασκοπεύσωμεν, καπνίζοντες ἐν σιγάρον. Καὶ ἂν πράγματι ὁ Φροσσάρ ἔλθῃ νὰ παίξῃ κιθάραν ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς κόρης σου, θὰ τῷ τινάξωμεν τὰ μυαλά, ἂν καὶ ὁ δυστυχὴς καταντᾷ εἰς αὐτὰ τὰ ἄκρα ἕνεκα τῆς αὐστηρότητος τοῦ δεσμοφύλακος σου. Τώρα, λέξιν, μ' ἐννοεῖς, εἰς κανένα... Εἶδὲ μὴ σὲ ἀφίνω νὰ τὰ τὰ ξεμπερδέυσης μόνος σου.

Ἡ Λευκὴ προσήρχετο. Ὁ Μερλώ ἀπεμακρύνθη γογγύζων. Συνῆλθέ πως ἐκ τῆς ὀργῆς του ἐλπίζων ὅτι θὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφῶρ τὸν Φροσσάρ, ἂν ἤρχετο, διότι

ὁ κακοῦργος οὗτος ἠδύνατο ὅλα νὰ μυρισθῆ καὶ νὰ μὴ ἔλθῃ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ φανῆ πρῶτος καὶ εὐμενῆς ἐν' ἀπατήσῃ τὸν Φροσσάρ, καὶ ἔδωκε διηυθύνθη πρὸς αὐτόν.

— Λοιπὸν, θεῖτε, ὁ κ. Μερλώ, ἐξέφραζεν ὑμῖν πάλιν τὰ παράπονά του; ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Δεσυνή.

— Αἰωνίως. Εἶναι, βλέπετε, παλαιὰ συνήθεια, ἣν δὲν δύναται ν' ἀποβάλλῃ τῶρα ἀμέσως. Ἄλλ' ἡμεῖς θὰ συμμαχήσωμεν πάντες κατ' αὐτοῦ ἵνα τὸν ἀναγκάσωμεν νὰ συναιεσθῆ καὶ δώσῃ τὴν Μαριάν εἰς τὸν Φροσσάρ... Καὶ ὅτε ἡ φίλη σου συζευχθῆ, τότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου ν' ἀποφασίσῃς...

— ὦ! ἐγώ, θεῖτέ μου, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Δεσυνή, ἂν τὸ ἐπιτρέπητε θὰ μείνω γραία κόρη...

— Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τὸ εἶδον! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός. Φαίνεται ὅτι εἶναι σήμερον τοῦ συρμοῦ οἱ νέοι νὰ μένωσιν ἀγαμοὶ καὶ οἱ γέροντες νὰ συζευγύωνται... Ἄς ἴδωμεν, προσφιλῆς μοι μικρά, μεταξὺ τῶν νέων, οὓς ἀπῆντησας τὸν χειμῶνα, δὲν ὑπάρχει τις, ὅστις σοὶ ἤρесе; Σὺ περιεστοιχεῖσο καὶ ἐπέζητεῖσο παρὰ πολλῶν... Ἄλλ' εἶσαι ὀλίγον κατηφής...

— Εἶμαι καλογραία ἀπότακτος, τὸ γινώσκετε, εἶπεν ἡ Λευκὴ μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιάματος... Καὶ ἴσως ἡμέραν τινὰ καταταχθῶ εἰς τὸ τάγμα...

— Πῶς λέγεις τοῦτο;... Μὴ δὲν εἶσαι εὐτυχής; Μὴ ἔχῃς θλίψιν τινὰ κεκρυμμένην;

Ὁ κόμης ἐθεώρησε μετὰ προσοχῆς τὴν νεάνίδα.

Μὲ κεκυφὸς μέτωπον καὶ κεκαλυμμένους ὑπὸ τῶν βλεφάρων ὀφθαλμούς, ἠρέιδετο, ἐν κατανύξει, ἐπὶ τοῦ βραχιονόσ του. Ἀφότου εἶχεν εἰσέλθει ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἔβλεπεν αὐτὴν οὕτως ἀθουρίως διερχομένην τὰς ἡμέρας, ρεμβῶδη, κατηφῆ, μόλις γελωσάν, ὡς μαρασμῶδες ἄνθος. Κατελήφθη ὑπ' ἀνησυχίας, καθότι ὁ ἀγαθὸς οὗτος γέρον ἠγάπα περιπαθῶς τὸ τόσῳ ἀγνὸν καὶ πρῶτον τοῦτο τέκνον, ὅπερ περιεῖπεν αὐτόν δι' ἀδράων καὶ τρυφερῶν τρόπων, οὓς ἡ Σάρρα οὐδέποτε ἐπεδαψίλευσεν αὐτῷ.

Ἐφριξε σκεφθεὶς ὅτι, ἐνδεχόμενον, νὰ ἠσθάνετο τὰς προσβολὰς βραδείας καὶ ἀδυσωπότητος νόσου. Ἡ τὴν μαρκησίαν Δεσυνὴ προώρως εἰς τὸν τάφον ἐκπέμφασα λύπη μὴ ἦτο κληρονομική; Μὴ ἡ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Λευκῆς ὠχρότης ἦν προάγγελος τῆς ἠθικῆς νόσου τῆς μητρὸς της; Μὴ ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ἐν σιγῇ καὶ ὑπερηφανείᾳ; Ἠγάπα ἄρα μὴ ὁμολογοῦσα τοῦτο; Ἠθέλησε νὰ τὸ διευκρινήσῃ.

— Γινώσκεις, προσφιλῆς μοι κόρη, ὅτι δύνασαι πάσας τὰς ἐλπίδας σου εἰς ἐμὲ ν' ἀναθέσῃς. Σὲ βλέπω κατηφῆ πως πρότινος χρόνου. Διηγῆθητί μοι τὰς μικρὰς σου λύπας, ἃς εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλω θεραπεύσει... Τὸ πᾶν θέλω πράξει, ἵνα σὲ καταστήσω εὐδαίμονα. Ὁμίλησόν μοι εἰ-

λικρινῶς. Εἰπέ μοι, ἡ καρδία σου εἶναι πάντῃ ἐλευθέρᾳ;

— Μὴ ἐνοχλεῖσθε, θεῖτέ μου, ἕνεκα ἐμοῦ, ἀπεκρίνατο ἡ Λευκὴ. Ἄν ποτε ἔχω ἀπόρητόν τι νὰ ἐμπιστευθῶ ὑμῖν...

Διεκόπη μὴ θέλουσα νὰ ψευσθῆ ἀκόμη ἀπαξ, καὶ βλέπουσα τὸν στρατηγὸν λίαν προσεκτικόν, ἤρξατο νὰ γελάσῃ.

— Αἱ λοιπὸν! θὰ συζευχθῶ ἵνα σὰς εὐχαριστήσω... Ἄλλ' ὄχι ἀμέσως! Τίς οἶδε. Πρέπει νὰ περιμένω πρίγκηπά τινα, ὡς εἰς τοὺς μύθους τῶν μοιρῶν...

Εἶτα, σπουδαιότερα γενομένη,

— Σὰς εἶπον, θεῖτε, ὅτι ὁ Σεβεράκ ἀναχωρεῖ αὐριον δι' Ἀλγερίαν;

— Πῶς! αὐριον; εἶπεν ὁ κόμης οὕτινος αἱ ἰδέαι ἔλαβον πάραυτα ἄλλον ροῦν. Εἶναι ἀδύνατον! Αὐτὸς μόλις ἤλθεν...

— Ὁ κύριος Φροσσάρ μοι τὸ εἶπε πρὸ ἐνὸς τετάρτου... Αὐτὴ δὲ ἡ ἀναχώρησις θὰ λυπηθῇ πολὺ τὴν ἀγαθὴν κυρίαν Σεβεράκ.

— Ἄλλ' εἶναι παράφρων, αὐτὸς ὁ Πέτρος! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός. Ἄλλος ἄνθρωπος πάλιν αὐτός! δὲν ἐννοῶ τί ἔπαθε πρὸ τίνος καιροῦ! Ἦτο ὁ λαμπρότερος νέος πρίν... Αἰφνης ἐγένετο κατηφής καὶ ἰδιορρυθμός... Πρέπει νὰ διαλευκάνω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἐγκρύπτεται τι σπουδαῖον ἐν αὐτῇ.

Ἡ Λευκὴ μὴ δυναμένη νὰ καταμετρήσῃ τὴν βαρύτητα τῶν λόγων, οὓς ἐξήνεγκε, δὲν ὑπώπτει τὴν σπουδαιότητα τῆς θέσεως, ἐν ἣ ἐτίθει τὸν Σεβεράκ, ἀφήκε λοιπὸν τὸν βραχιονά τοῦ θεοῦ, χαίρουσα, ὅτι παρενέβαλε προσκόμματα εἰς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὄν ἠγάπα. Ὁ κώδων ἠχήσας συνεκάλει πάντας τοὺς δαιτυμόνας.

Ἦτο ἤδη νύξ καὶ διὰ τῶν ἠνεωγμένων θυρῶν καὶ παραθύρων ἀπῆστραπτον ὑπ' ἀπλέτου φωτός αἱ αἰθουσαι. Ὁ κόμης, σκεπτικός, προσῆλθε τῇ Σάρρα διαλεγόμενη ἰλαρῶς μετὰ τοῦ La Livinière, καὶ λαβὼν αὐτὴν κατὰ μέρος πρὸς στιγμήν:

— Ἐμάθετε τὰ νεώτερα, ἀγαπητή; ἠρώτησε. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Σεβεράκ ἦτο ἡ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Προτίθεται ν' ἀναχωρήσῃ αὐθις δι' Ἀλγερίαν αὐριον.

Εὐτυχῶς, τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀπέκρυψεν ἀπὸ τοῦ κόμητος τὴν σφοδρὰν ταρραχὴν, ἣτις διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ὅλα τὰ μέλη αὐτῆς ἔτρεμον, τὰ ὠτὰ της ἐσύριζον, οἱ ὀφθαλμοὶ της παρησθήτου, θερμότης ἀφόρητος ἐφλεγε τὰ στέρνα της, εἰς ἃ ἔφερε τὴν χεῖρα, ὡσεὶ ζητοῦσα ν' ἀποθῆσῃ ἀπ' αὐτῆς πεπυρακτωμένον σίδηρον.

— Πρὸ στιγμῆς τὸ ἔλεγον, ὅτι ἡ θέσις τοῦ νέου τούτου εἶναι ἀνεξήγητος.

— Ἀνεξήγητος... πράγματι, ἐπανέλαβεν ἡ Σάρρα ὡς πένθιμος ἠχώ.

— Ἄλλὰ μέλλω νὰ τοῦ ὀμιλήσω μετὰ τὸ γεῦμα... Ὅσα καταστήσω γνωστὸν τὸ ἀποτέλεσμα. Ἴδου ὁ κ. Μερλώ, ὅστις ἐρχεται νὰ σὰς ζητήσῃ ὅπως μεταβῆτε εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ κόμης προσῆνεγκε τὸν βραχιονά του τῇ κυρίᾳ Smorden, καὶ κατὰ ζεύγη, βραδέως, οἱ κεκλημένοι ἀνέβησαν τὰς

βαθμίδας καὶ εἰσῆλθον εἰς τὰς λαμπρῶς φωτιζομένας αἰθούσας, ὧν ὁ ἀπαστράπτων ἀπλετος φωτισμὸς ἀπετέλει καταπληκτικὴν ἀντίστασιν πρὸς τὸ ἔξω σκότος.

Ἡ Σάρρα ἔλαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ.

Καθίσασα ἔρριψε βλέμμα περὶ αὐτὴν καὶ εἶδε τὸν Σεβεράκ μεταξὺ τῶν δύο νεανίδων τεθειμένον.

Διηύθυνεν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιτακτικὸν καὶ ἀπειλητικὸν βλέμμα, τοῦ ὁποῖου ὁ νεανίας δὲν ἐνόησε τὴν σημασίαν, ὡς νομίζων τὸ ἀπόρητόν του καλῶς κεκρυμμένον.

Πλὴν ὁ Φροσσάρ, ὅστις ἐφανατίζετο ὅτι θὰ νικήσῃ πάσας τὰς δυσχερείας καὶ θ' ἀσφάλισι ἐφάπαξ τὴν τε τοῦ φίλου του εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ἰδικὴν του, μακιαβελικῶς ἀπεκάλυψε τοῦτο.

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ γεύματος ἡ συνδιάλεξις ἦτο χαλαρά.

Μόνος ὁ κόμης, διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ ὡς ἀνθρώπῳ τοῦ κόσμου χάριτος, εὔρε τὸ μέσον τοῦ ἐκπληροῦν τὰ καθήκοντά του ὡς οἰκοδεσπότου.

Ἡ Σάρρα, ἀπορροφωμένη ὑπὸ τῶν ἀνιερῶν σκέψεών της, πᾶσαν προσπάθειαν κατέβαλλεν ἵνα φανῆ φαιδρά, ἀλλὰ φρικαλέα ἀναπαρίστατο ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς ἡ προδοσία τοῦ Σεβεράκ.

Ὅσῳ ἐξήταζε μετὰ προσοχῆς τὴν διαγωγὴν τοῦ νεανίου, τόσῳ ἀπεκάλυπτε τὸ ἄλλοπρόσαλλον αὐτοῦ.

Εἶχε λοιπὸν ἀποφασίσει νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ καὶ αὐθις διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων καὶ τὴν ἐπαύριον νὰ ἀναχωρήσῃ. Ὅστε ἂν δὲν μετέβαινεν ἡ ἰδία εἰς Bois-le-Roi, οὔτε κἂν ἤθελεν ἔλθῃ παρ' αὐτῆς.

Ἐφριξεν ὑπ' ὀργῆς βλέπουσα ἑαυτὴν τόσον ἀναξίως διαβουκοληθεῖσαν.

Ἐν τινι μεγάλῳ ἐνετικῷ κατόπτρῳ ἀπέναντι αὐτῆς κρεμαμένῳ, εἶχεν ἀντανάκλασθῆ ἡ μορφή της. Ἐθεώρησεν ἑαυτὴν μετὰ πικρίας. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἀρκούντως ὠραία;

Τίνος ἐδεῖτο λοιπὸν ὅπως καταβάλλῃ τὴν ὑβριστικὴν τοῦ Σεβεράκ ψυχρότητα; Ἐφερε τὰ ὄμματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεανίου, ὅστις κεκυφὸς καὶ κατηφῆς ἐσίγα.

Ἦδη εὕρισκεν αὐτὸν ἀρρενωπότερον ἢ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Τὸ ἠλιοκαὲς πρόσωπον καὶ οἱ παχεῖς μύστακές του παρίστων ἀνδρικώτερον τι ἢ πρὸ ἔτους.

Τῇ ἤρесе πολὺ οὕτω, καὶ βαθμηδὸν ἐνῶ ἐθεώρει αὐτὸν κατελήφθη ὑπὸ φλεγούσης ἐπιθυμίας νὰ εὐρεθῆ αὐθις μόνη μετ' αὐτοῦ. Αἱ παρειαὶ της ἐγένοντο περιπόρφυροι, ὡσεὶ ἐφλέγοντο. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθηροβόλουν.

Καὶ ὑπὸ οἴστρου κυριευθεῖσα, ἤρξατο ζωηρᾶς συνομιλίας καταθελξάσης πάντας.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ γενικὴ προσοχὴ συνεκεντρώθη περὶ αὐτὴν.

Καὶ ὁ Σεβεράκ, ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν ἐν' ἀποβάλλῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν.

Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ διαφύγῃ τὸ ἐκ τῆς Σάρρας ἐκρέον γόητρον, ὅπερ ἠσθάνετο ἐμφυλοχωροῦν καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέλη.

Ἐδέσποσε πάλιν αὐτοῦ ἡ μαγικὴ αὐτῆς χάρις.

Βλέπων τὰς προσπάθειάς, ἃς αὐτὴ κατέβαλλεν ὅπως τῷ ἀρέσῃ, ἐνόησεν ὅτι ἀντὶ τῆς ἐξασθενήσεως διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ὁ ἔρωσ τῆς νέας γυναικὸς ἔλαβε νέαν ἔντασιν. Καὶ κατηράσθη πρὸς στιγμὴν ἑαυτὸν, ἀναλογιζόμενος τὰς τιμωρίας ἃς, ἔμελλε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸ ἀξιολάτρευτον τοῦτο πλάσμα, οὐτινος τὸ μόνον σφάλμα ἦτο ὅτι πολὺ τὸν ἠγάπησε.

Ἡ αἰθούσα τοῦ ἐστιατορίου θερμανθεῖσα ὑπὸ τῶν φώτων τῶν πολυελαίων, βεβαρυμένη ὑπὸ τῶν ἀρωμάτων τῶν ἀνθέων, ἐφάνη αὐτῇ πνιγηρὰ. Εὐτυχῶς τὸ γεῦμα ἦν περὶ τὸ τέλος.

Οἱ σοβαροὶ θεράποντες, διὰ τῆς ἐπισήμου βραδυπορίας των, ἠνέωξαν τὰς πρὸς τὴν αἰθούσαν θύρας. Ἡ γέφυρα ἐν φαιδρότητι καὶ εὐθυμίᾳ, ἡ δὲ μεγάλη τράπεζα, ἡ ὑπὸ κρυστάλλων καὶ ἀργυρῶν σκευῶν καὶ φώτων ἀπαστρέφουσα, ἔμεινεν ἐγκαταλελειμμένη ἐν πολυτελεῖ ἀταξίᾳ. Τινὲς τῶν δαιτυμόνων, ἀδεῶς πρὸς τὴν δρόσον τῆς ἐσπέρας ἔχοντες, κατήλθον ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Εἰς τὴν ἄκραν τῆς αἰθούσης ὑπῆρχεν ἀνθοκομεῖον μετὰ φιλοκάλου πολυτελείας διεσκευασμένον. Κιγκλιδοειδῆς ἐπίχρυσος ἐρκάνη ἐκάλυπτε τὸν τοῖχον, χρησιμεύουσα ὡς στήριγμα εἰς τὰ ἀνερπυστικά φυτά.

Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἤρτατο πολύτιμος πολυελαίος ἐκ σιδηροξύλου, ὑπὸ τῆς ἐπιδεξίας καὶ ὑπομονητικῆς τῶν Σινῶν χεῖρὸς γεγλυμμένου, ἀφ' οὐκ ἐκρέμαντο συμπλέγματα φύλλων καὶ ἀνθέων. Μαρμάρινοι ἀνδριάντες, κατέθειλον τὴν ὄψιν διὰ τῆς τέχνης καὶ λευκότητος.

Μέγιστα ἀγγεῖα ἐκ πορσελάνης ἐκόσμουσαν τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς αἰθούσης ταύτης, ἐν ἧ ἀνάκλιτρα καὶ κλισμοὶ διὰ ξύλου περιττῶς εἰργασμένου καὶ πολλοῦ ἄλλου κόσμου πεποικιλμένοι, παρεῖχον ἀνετον ἀνάπαυσιν τοῖς καθεζομένοις.

Κλίμαξ ἐκ γεγλυμμένου ξύλου ᾠδήγει εἰς τὴν βιβλιοθήκην, κειμένην ἐν τῷ περιπτέρῳ ἐν ᾧ κατόκουσαν ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ καὶ ἡ φίλη τῆς Μαγδαληνῆ.

Ἐν αὐτῷ ὁ στρατηγὸς ἤρχετο συνεχῶς καὶ ἀνεπαύετο μετὰ μεσημβριαν. Μεγάλαι ἐπτυγμένα ἐξ ἐρυθροῦ σηρικῶ παραπετάσματα κατέπιπτον ἐπὶ τῶν ὑελωμάτων τῶν παραθύρων ἐξασθενοῦντα τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας. Τὸ ἔδαφος ἐκ μωσαϊκοῦ διετῆρει ἐξαιρετον δρόσον. Τὸ ἐσπέρας ἐλάμβανον τὸν καφὲν ἐν αὐτῷ καπνίζοντες.

Ἐν τῷ διαμερίσματι τούτῳ, περὶ στοργύλην πράπεζαν, φέρουσαν φιάλας ἀφθόνου ποτοῦ, ἐνῶ, ἐν τῇ αἰθούσῃ, νέος τις ἀξιωματικὸς τῶν οὐσάρων ἔπαιζε κλειδοκύμβαλον, ὁ συνταγματάρχης Πομπεράν, ὁ La Livinière, ὁ Σεβερὰν καὶ ὁ Φροσσάρ συνδιελέγοντο κατ' ὀλίγον πίνοντες kummel ἢ chartreuse. Ὁ λόγος φυσικῶς ἐστράφη ἐπὶ τοῦ πολέμου, καὶ ὁ Μερλώ, ὅστις ἀπὸ τινων στιγμῶν, ἐκίνει

τὴν κεφαλὴν του, πορφυρὰν γενομένην ὑπὸ ἀγωνιώδους πέψεως, ἀνέκραξε μετ' εἰρωνείας :

— Ἀλλόκοτοι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ νέοι! Ἀξιωματικὸς καὶ νὰ παίξῃ πιάνο! Εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἐπαίζαμεν κλαρινέττο πέντε ποδῶν.

Γενικὴ διαμαρτύρησις ἠγέρθη κατὰ τῶν λόγων τοῦ συνταγματάρχου.

— Συνταγματάρχα, νομίζετε λοιπὸν ὅτι ὁ λοχαγὸς Ἀδελὰρ δὲν εἶναι ἐξαιρετὸς ἀξιωματικὸς, ἐπειδὴ παίζει τετραχόρουσ καὶ στροβίλους ὅπως χορεύσασιν αἱ κυρίαί; εἶπεν ὁ Πομπεράν, ὅστις κατόπι καλοῦ γεύματος καθίστατο φαιδρότατος. Ἄ! συνταγματάρχα, βλέπω μετὰ λύπης ὅτι εἴσθε κακόβουλος! Naί, τὸ παρατηρῶ μετὰ θλίψεως ὅτι κακολογεῖτε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους! Ἡξεύρω ὅτι ὑμεῖς εἴσθε τέλειος, ὑμεῖς συνταγματάρχα, ὅπερ δίδει ἡμῖν τὸ δικαίωμα νὰ εἴσθε αὐστηρὸς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ καταγράψθε, καὶ τοῦτο μὲ λυπεῖ. Λόγον τιμῆς, συνταγματάρχα, θλίβομαι ἄκρως.

— Ταί! ταί! ταί! Ἡξεύρω ἐγὼ τί λέγω, ἐγόγγυσεν ὁ Μερλώ. Οἱ σημερινοὶ ἀξιωματικοὶ δὲν ἀξίζουν σὰν τοὺς παλαιούς... Καὶ ὁ στρατὸς, κύριε, ὁ στρατὸς! Νομίζετε ὅτι ἐπολέμησαν εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον;

— Τί ἔκαμαν λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀσυνέτως ὁ Φροσσάρ.

Ὁ συνταγματάρχης βλοσυρῶς αὐτὸν προσιδῶν ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐκραγῇ. Ὁ Φροσσάρ ἐποίησε κινήσιν τινα ὡς ἵνα διαφυγῇ. Ἀλλ' ὁ Μερλώ ἐδράξατο αὐτοῦ ἐκ τοῦ κομβίου τοῦ ἱματίου του.

— Ὁ κ. Φροσσάρ λαμβάνει τὸν λόγον;... Ὁ κ. συμβολαιογράφος ἀνακατόνεται εἰς στρατιωτικὰ ζητήματα; Ἀκούσατε τὸν στρατιωτικὸ τῆς κάμαρας, κύριοι... Ἀκούσατέ τον, τὸν πολεμιστὴ μὲ ταῖς παντούφλαις...

— Ἄλλ' ἐγὼ ὑπηρετήσα, συνταγματάρχα, εἶπε δειλῶς ὁ Φροσσάρ.

— Ὑπηρετήσες ποῦ; Εἰς ποῖαν μάχην; Πότε; ἀνέκραξεν ὁ Μερλώ, ἀνχθαίνων κατὰ ἕνα τόνον εἰς ἐκάστην ἐρώτησιν.

— Εἰς τὸ μεταβατικόν, ἐν Παρισίοις, κατὰ τὴν πολιορκίαν;

— Εἰς τὸ μεταβατικόν, εἰς τὸ Παρίσι, ἐβρόντησεν ὁ συνταγματάρχης. Τότε σεῖς ἐκάμετε τὴν 4 Σεπτεμβρίου; Καὶ κεραυνοβολῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος, ὁ Μερλώ ἐφάνετο κατηγορῶν τοῦ Φροσσάρ, ὅτι μόνος ἀνῶρθωσε τὴν Δημοκρατίαν ἀνατρέψας τὴν Αὐτοκρατορίαν.

Ὁ νέος συμβολαιογράφος ὕψωσε τοὺς βραχίονας εἰς τὸν οὐρανόν, πάντῃ ἀποθεθαρυμένος. Ἐφάνετο τόσον ἀκατάλληλος νὰ δράσῃ πρόσωπον ἀνδρείου, ὥστε πάντες ἤρχισαν νὰ γελοῖσι.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

κυρίας Εἰρήνης Μ. Κοντογιάννη καὶ Πηνελόπην Δροσίνην καὶ κκ. Μαρῖνον Μονόπολιν, Μιχαὴλ Μοσχίδην, Εὐστράτιον Χρηστίδην, Διον. Δαλουκάρη, Παύλον Πατραλέξην, Νικόλ. Λαναράν, Ἀλέξ. Μαρινόπουλον, Χαρ. Γ. Συμεωνίδην, Νικ. Στραβοπόδην, Χρ. Ξηρογιαννόπουλον, Νικόλ. Κ. Στουπάθην, Ἄντ. Ριζότον, Δημ. Θωμόπουλον, Λέσχην «Ζάκυνθος» καὶ Ν. Π. Νικολάου. Συνδρομαὶ ὅμων ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Π. Κότσιαν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 400 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Ἐδαριστοῦμεν. — κ. Νικόλαον Θεανόπουλον. Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστάλῃσαν μετ' «Ἀπομνημονευμάτων Ἰατροῦ». — κ. Φώτιον Γ. Φωτόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς «Ἐκλεκτῶν» καὶ 130 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Ἐλλείποντα, «Αἵκνα» καὶ «Ἀπομνημονεύματα» ἀπεστάλῃσαν. — κ. Μ. Ν. Μιγκλῆν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 270 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Θὰ πέμψητε ἔτι δρ. 4,50, ἵνα λάβητε καὶ «Αἵκνα». Εἰς τὴν ἀπόδειξιν σὰς μόνον συνέβη λάθος, διότι τὸ στέλεχος εἶνε ἀκριβές. — κ. Μελέτιον Ευγκάκην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς «Ἐκλεκτῶν». Βιβλίον, δυστυχῶς ἐξητηλῆθη, ἀντίτιμον εἰς διάθεσιν σὰς. — κ. Ι. Α. Κ. Δυστυχῶς ἀκατάλληλον. — κ. Δ. Μάστρακον. Ἐπιστολὴ περιέχουσα 4,80 δὲν ἐλήφθη, ἄλλως τε αἱ περιέχουσαι χρέματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει. — κ. Ίω. Δ. Χατζόπουλον. Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη. Φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 484 ἀπεστάλῃσαν — κ. Μ. Χ. Μεσοδόγγιον. Δημοσιεύσεται. — κ. Δ. Ἀθ. Σιμάκην. Ἐνεγράφητε. Ἀντίτιμον συνδρομῆς σὰς καὶ λοιπῶν ἐλήφθη. Ἐλλείποντα, «Ποιήματα» καὶ «Ἡμερολόγιον» ἀπεστάλῃσαν. — κ. Ἀντώνιον Παπαδόπουλον. Ἐλήφθη συναλλαγματικὴ πρὸς ἐξώφλησιν, λ. ΣΤ' ἔτους «Ἐκλεκτῶν». Φύλλα «Ἐκλεκτῶν» καὶ 5 ἔτι σειραὶ «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» ἀπεστάλῃσαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Φρ. Μαρκοζῶν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς σὰς «Ἐκλεκτῶν» καὶ 120 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων», ἅτινα ἀπεστάλῃσαν μετὰ τῆς ἀποδείξεως καὶ «Αἵκνων» Αὐτοῦμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ παραχωρήσωμεν τὰ λοιπὰ βιβλία εἰς τὴν τιμὴν, ἣν προσφέρετε. — κ. Παναγῆν Μεταξῶν. Διευθυνσίς σὰς διωρθώθη. — κ. Δ. Ε. Μαρτινέχον. Ἐλήφθη ἐπιταγῇ. Ἐυχαριστοῦμεν. Συνεμμορφώθημεν τῇ ἐπιστολῇ σὰς. Ἐγράψαμεν. — κ. Ν. Γεράρδον. Ἐλήφθη ἐξώφλησις ΣΤ' ἔτους «Ἐκλεκτῶν» καὶ δρ. 74,30, ἀπέναντι φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Ἐγράψαμεν. — κ. Θ. Ἡλιόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον βιβλίων καὶ συνδρομῆς κ. Δ. Ἰατροῦ. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἐμμ. Βεκιερέλλην. Ἐγράψαμεν, ὁ λογαριασμός εἶνε ἀκριβής.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὅποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἡ Λύρα Ἀνδρέου Κάλθου καὶ ἀνεκδοτος ὕμνος ὑπὸ Α. Μαρτελάου δρ. 1,20. — Ἱστορία τεθνεώτος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Δήσταρχος Λαεσσαγιῆ, ὑπὸ Ἐρνέστον Καπενδέη, δρ. 4,50. — Μνηστὴ τῶν ἑκατομμυρίων, δρ. 5. — Μεγάλῃ περιουσίᾳ, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 2.) δρ. 3,20. — Μαῦρος πειρατῆς, μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Νουάρ, (τόμοι 3.) δρ. 4. — Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλλίου Μαρῶ, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλῃ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. — Μιχαὴλ Στοργικῶς ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιθερίαν, συγγραφή Ἰουλλίου Βέρν, δρ. 2,50. — Πάσσαλος τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4,50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδου, ἑκδόσις μεγάλη μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἱεράς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀγρινιώτου, δρ. 2. — Πικουλοῦς Ἀλλιάγας, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμῃ (τόμοι 7) δρ. 6. — Τὸ Τριακοσιδράχμιον Ἐπαθλον, Γρηγορίου, Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50. — Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου λεπ. 60. — Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμά (τόμοι 7) δρ. 4,20 —